

HOMILIE DERDE ZONDAG VAN PASEN C ZA 4 / ZO 5 MEI 2019

In deze tijd na Pasen verwoorden de evangelieverhalen telkens de verheugende boodschap van de hoop die wordt verkondigd aan terneer geslagen apostelen. Het is de beweging van duisternis naar licht. Van droefheid naar blijdschap, van angst naar vertrouwen.

De terechtstelling op Goede Vrijdag heeft de apostelen volledig uit het lood geslagen. Ofwel sluiten ze zich op in de bovenzaal van het Laatste Avondmaal, of ze vluchten weg uit de stad op weg naar Emmaüs, of ze keren terug naar het meer van Galilea om er hun oude vissersberoep weer op te nemen.

Ze zijn teleurgesteld, want voor Jezus hadden ze dit vissersbestaan juist opgegeven. "Kom en volg mij," had Jezus hen bij de eerste kennismaking gezegd en ze hadden boten en netten in de steek gelaten en waren Jezus gevolgd. Ze hadden gehoopt, dat Jezus als de verwachte Messias eens de Romeinen zou verdrijven en dat zij dan de vooraanstaanden in het nieuwe rijk zouden worden. Maar het is uitgelopen op een terechtstelling, een kruisiging. Daarom ten einde raad terug naar het meer.

1

We kunnen natuurlijk een gemakkelijk oordeel vellen over die wegvlochtende apostelen. Maar wie herkent zichzelf niet in hun angst en teleurstelling? Wij hebben heilig geloofd in Jezus en zijn kerk. Wij hebben de kerk gesteund en soms grote offers voor haar gebracht en dan loopt alles anders. De kerken lopen niet alleen leeg, maar de Kerk valt soms enkel hoon ten deel. Moet ik aan die kerk mijn leven wijden? Laat ik dat geloof maar opgeven. Waartoe dient het?

Petrus en zijn vrienden zijn terug in hun oude beroep op het meer, terug bij af. Maar ofschoon zij ervaren vissers zijn, blijft vangst uit. Het lijkt of hun zwoegen vergeefse moeite is. Weer reden tot moedeloosheid. Met lege netten komen ze terug aan de wal. Maar aan die wal volgt er een ontmoeting met iemand die ze, juist zoals bij de Emmaüsgangers, niet herkennen. Een vreemdeling, die vis wil kopen. Maar ze hebben niets. Tot hun verbazing deelt deze vreemdeling hun teleurstelling echter niet, maar stuurt hen terug het meer op: **"Werpt het net uit, rechts van de boot, daar zult ge iets vangen."** Dat moet de apostelen merkwaardig in de oren geklonken hebben. Maar het is een bevel dat ze niet durven tegen te spreken. Maar dan geschiedt het wonder: **"Nadat ze dit gedaan hadden, waren ze niet meer bij machte het net op te halen vanwege de grote hoeveelheid vissen"**.

In die situatie van opperste teleurstelling komt Jezus naar zijn vrienden toe, maar zij herkenden hem niet. Teleurgestelde mensen zijn vaak zozeer met zichzelf bezig, dat zij de tekenen van hoop om hen heen niet waarnemen. Jezus moet hen zelf overtuigen, dat er voor deze troosteloosheid geen enkele reden is. Zoals Jezus te Emmaüs werd herkend aan het breken van het brood, zo wordt hij op het strand herkend aan dit teken van de overvloedige visvangst. En dan herinneren de apostelen zich, dat Jezus hen bij de eerste ontmoeting al, in een soortgelijk wonder, geroepen had om mensenvissers te worden. En dan gaan bij de leerlingen de ogen open: **Daarop zegt Johannes tot Petrus: "Het is de Heer!"**

De apostelen worden door de Heer weer bij de les teruggebracht. Dat gebeurt niet met verwijten, niet met veroordelingen, neen, Jezus zoekt hen op in hun twijfel en laat hen weer ervaren dat er geen reden tot twijfel is. Er is reden tot vertrouwen. Hij is immers verrezen. Als zij de opdracht ter hand nemen en niet op de vlucht slaan, dan rust er zegen op hun werk. Het verhaal van de wonderbare visvangst is daarvan het bewijs. Dus: **"Blijf de netten uitwerpen."** Breng mensen bij de Heer.

Maar het evangelie zegt ons nog meer. Er ontstaat een gesprek, waarin Jezus de apostel Petrus tot drie keer toe bevraagt: **Simon, zoon van Johannes, hebt gij Mij lief?** Of anders gezegd: "Durf je te vertrouwen?" Waarop Petrus antwoordt: **"Ja Heer, Gij weet dat ik U bemin. Gij weet, dat ik u vertrouw!"** Deze vragen doen Petrus denken aan de verloochening na de gevangennamen. Tot drie keer toe verloochende Petrus Jezus: "Ik ken Hem niet." Daarom benadrukt Petrus: **"Heer, Gij weet alles; Gij kent mijn zwakheden, Maar weet, weet dat ik U bemin."** Waarop Jezus zegt: **"Weid mijn schapen."**

Mensenvisser zijn, netten uitwerpen, het is de beeldspraak voor mensen werven voor Jezus. Het is voortzetten wat Jezus begonnen is. Het is over Jezus vertellen en het geloof doorgeven. Het is meewerken aan een betere wereld van liefde, vrede en gerechtigheid. Dat is de opdracht die de apostelen van Jezus hebben ontvangen en die, samen met de apostelen, ook wij allemaal die ons christen noemen, hebben ontvangen. Maar of er zegen op ons werk als christen rust hangt ervan af, of ook wij in staat zijn een antwoord te geven op de vraag die Jezus aan iedere christen stelt: "Heb je mij lief?" En of wij daarop evenals Petrus antwoorden: Heer, Gij weet alles, gij weet dat ik u bemin."

2

De Heer weet dat we inderdaad maar beperkte mensen zijn, maar met ons gaat hij aan de slag. En er zal zegen op ons zwoegen rusten, als we vanuit het diepst van ons hart kunnen zeggen: "Gij weet alles. Gij weet dat ik u bemin." En de Heer vult aan wat ons ontbreekt. Amen.